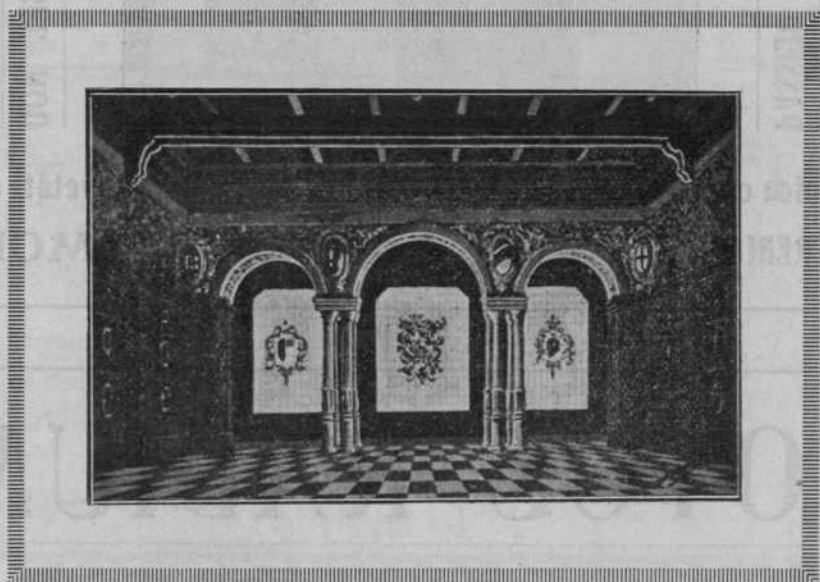

18 Abril de 1926

Val: 30 cèntims

POBLE NOU

PERIÒDIC QUINZENAL

*Decorat de l'escenògraf Camil Alonso de l'acte primer del drama en tres
actes «La cançó dels dos amors» del nostre col·laborador
Manuel Maganya, que s'estrenarà al «Centre
Moral» el dia 25 del corrent*

NO HO DUBTEU!

PASSEIG DEL TRIOMF, 24

BARCELONA - POBLE NOU

La única casa que pot servir-vos sempre les últimes novetats és la
SASTRERIA "La Moda Anglesa" de P. MORA

FOTOS-RADIUM

Especialitat en treballs fotogràfics d'art,
comercials, a l'oli, aquarel·la,
pastell, arcograf, etc.

PASSEIG DEL TRIOMF, 9 i 11

BARCELONA

POBLE NOU

POBLE NOU

PERIÒDIC QUINZENAL

REDACCIÓ i ADMINISTRACIÓ:

CARRER DE MARIAN AGUILÓ, 124, BAIXOS - - BARCELONA (POBLE NOU)

SUBSCRIPCIÓ

Barcelona, trimestre 1'50 ptes.
Iberia, un any. 7'50 "
Estranger, un any. 12 "

Número solt: 30 cèntims

S'admet col·laboració en vers i prosa.—Dels treballs publicats són responsables llurs autors. —No es retornaran els originals, es publiquin o no.—Anuncis segons tarifa

SURT EL PRIMER i TERCER DIUMENGE DE CADA MES

TARIFA D'ANUNCIS

del periòdic POBLE NOU

PREUS PER INSERCIÓ

Pàgina coberta frontal	50 pessetes
» » exterior	15 »
» » interior	10 »
» interior text	30 »
1/2 » » »	20 »
1/4 » » »	10 »
1/8 » » »	5 »
Anunci «Carnet de Noves» (20 mots)	1 »
» » » » (30 »)	2 »

El lector no ha d'oblidar que aquest número de POBLE NOU ha passat per la censura governativa

Mn. Miquel Costa-Llobera i En Joan Alcover, poetes

Devés la fi del segle passat simultàniament a Catalunya influències estrangeres de romanticisme i el renaixement de la llengua catalana representat pels Jocs Florals.

Mossèn Miquel Costa i Llobera i En Joan Alcover, participaren de la tendència renaixentista de Catalunya, l'esperit de la qual—la llengua materna—va fer-se paraula en la història d'una literatura ja europea.

La Bíblia i els clàssics ressonaren en llengua pairal en els versos de l'Alcover i Mossèn Costa.

Unes gotes de perfum romàntic contingudes en paraules harmonioses, l'ànima hel·lènica en el cos ja ben musculat del català modern, la passió en ritmes de serenitat: heus ací característiques de l'obra d'aquests dos immortals poetes. Manifestacions en català d'una tradició literària universal. Si, però d'una manera substancialment catalana, racialment mallorquina.

Costa i Llobera, per la seva banda, inventa mètriques noves—desdoblements de les antigues. No és solament un líric i un èpic; és, també, un filòsof de la forma poètica, un partidari del vers determinat per lleis musicals de severa estructura, un apòstol de la «paraula bella».

L'Alcover és més maragallà: comparteix en la pràctica del seu lirisme el concepte «viu» de la paraula. Ret a la inspiració les honors de la poesia escrita i publicada.

Mossèn Costa i Llobera, ni en poemes religiosos, no té aquella efusió pròpia dels místics, aquell plor provocat per l'harmònim i els cànctics, els ciris i l'encens cremant, aquella «embriaguesa» de què parlava Tolstoi.

I és que misticisme i romanticisme són dues manifestacions de l'exaltació sentimental.

El sentiment, el cor, la carn—diem-ho com vulguem—infon la vida, però la intel·ligència—altrament dita la ment o l'ànima o l'esperit—aquest reflex divinal, dóna qualitat a la vida.

I en la producció poètica d'En Costa i Llobera i en la de l'Alcover la vida hi és, amb l'emoció superada per eurítmies d'intel·ligència.

Adhuc la bellesa és continguda en els versos de Mossèn Costa:

*grans pins hi vessen a copa plena
olor de bàisam, ombra serena,
remor suau...*

Un aspecte de la poesia d'En Costa i Llobera és la qualitat de marbre, il·luminat amb tonalitats clares, d'algunes estrofes; per exemple aquesta:

*Per un cel matinal tot blau i rosa,
jo veia un temple de puríssim marbre
blanquejar entre el verd de la ribera,
damunt les clares ones.*

La concretesa, la plasticitat,—virtuts llatines—es manifesten a cada vers dels dos poetes de Mallorca.

Quin relleu! quina precisió de línies! quins tocs de gràcia de color i de llum!—s'exclama hom arran de versos com aquest, de Mossèn Costa:

*un bot fet amb la soca
d'un lledoner buidat*

o aquests de l'Alcover:

*Jo vui que l'oli
del fruit amarg, com espremada oliva,
cremi tot en la llàntia qui aureoli
dels dos adolescents la imatge viva.*

Com és plàstic! I és que la llengua nostra és eminentment plàstica, com la tos-

cana, i com ella onomatopèica, és a dir, plena de secrets expressius d'imitació de la natura. Escolteu aquest vers de l'Alcover: *i fonament tronaven les altes solituds.*

El nostre gran elegíac Joan Alcover troba l'expressió adequada a la seva tendresa emotiva; pensament i paraula, melodia i ritme s'intensifiquen d'una manera substancial:

*Somni semblaria
el temps qui ha volat
de la vida mia,*

*sense les ferides que al cor ha deixat,
sense les ferides qui es tornen a obrir
quan veig que no vessa,
ni canta, ni plora,
la font del jardí.*

Lirisme exacte.

«La reliquia» és un poema de perfecció incontestable (malgrat l'antipatia d'algun motiu) com ho és, en els bons escriptors, tota aquella obra l'expressió de la qual és l'intim reflex de clarors assimilades de molt de temps.

Joan Alcover i Miquel Costa i Llobera foren dos grans poetes per damunt d'influències i gustos d'època. Ambdós foren, per circumstància, mestres en Jocs Florals. Sense els Jocs Florals haurien estat els mateixos.

A part de l'heroïsme renaixentista que realitzaren, els Jocs Florals han estat—ja no caldria dir-ho—una escola de mals poetes i de mals rapsodes.

El mal no cal pas destruir-lo, però convé de superar-lo amb l'oposició del bé. No endebades la nostra literatura segueix la seva evolució i els literats catalans d'ara, tot fent la nostra feina progressiva, ens complavem a girar els ulls, amorosíssimament, devès els mestres com l'Alcover i Mossèn Costa i Llobera.

SEBASTIÀ SÁNCHEZ-JUAN

La reunió de l'Aliança

DIMECRES passat tingué lloc a l'Aliança la reunió general extraordinària, convocada en virtut d'una sol·licitud de reunió avalada per 110 socis.

Abans de començar, féu acte de presència, requerit degudament, el Notari d'aquesta capital, En Cruz Usatorre.

L'esmentat Notari posà de relleu al President que havia estat requerit per tal de prendre acta de la sessió, objectant aquest darrer que no n'hi havia necessitat.

Acompanyava el Notari un dels socis signants de la sol·licitud de referència, el qual féu ressaltar la necessitat de la presència del lletrat per tal de posar un fre, per quan és sabut de tothom que les reunions de l'Aliança es desenrotllen dins de una atmòsfera de violència creuant-se insults i paraules grolleres que diuen molt poc en favor de l'entitat i també era necessari perquè quedessin registrades segons quines manifestacions.

No obstant i això, el President es negà en rodó a permetrer-li l'entrada a la Sala d'Actes, indicant el senyor Usatorre que aixecaria una acta negativa del cas.

Pocs moments després, En Rafael Ferró, President de l'Aliança, obria la sessió i, un cop aprovada l'acta de l'anterior, llegí unes quartel·les en les quals hi feia constatar que, tal com han arribat les coses, ell no podia continuar si l'assemblea no li atorgava un vot de confiança, pretenent procedir a la votació.

La majoria de l'assemblea protestà enèrgicament, imposant-se, en contra de la votació, per quina raó el President, amb uns mots que no s'entengueren degut a l'escàndol regnant, es creu que presentà la dimissió col·lectiva davant el fet de no voler-se-li atorgar la confiança que demanà.

Seguidament es retirà tota la Junta.

Al sortir, infinitat de grups comentaven, cadascú a la seva manera, l'esdevenint.

X.

De tot una mica

Una plaça al sol

Quina suggestió: una plaça al sol! Imagineu-vos una plaça arruixada de sol al matí i al migdia, placeu-la, al vostre gust, en qualsevulla indret de la nostra barriada i veureu quin deliciós encís us ofereix.

Certament, ens manca una placeta xica, sense gaire esfarfec, amb tres o quatre arbres i bancs i un bròllador senzillíssim.

Aquets ocells que vénen a la vida: els nostres infants, han menester d'un redós ben tranquil i amarat de repòs, lluny dels aldarulls mecànics que emplen les vies de la nostra barriada industrial; un lloc a propòsit per a iniciar-se a volar.

Com ells, els vellets, necessiten la dolçor benigna que escampa el sol i banyar-se a pleret sota la seva llum daurada. Quin amable conjunt ofereix aquest contrast estotjat dins una plaça quieta i atraient: els vells i els infants, els qui vénen al món i els qui deixen la vida: evocació manyaga de l'ahir color de clavell; evocació del demà color de neu i pergamí.

Ara que hom intenta tantes millores pel nostre suburbi, és indispensable una plaça al sol. Ací o allà, és igual; la qüestió primordial és que no es negligèixi l'important servei que es pot fer als nostres vellets i als nostres infants.

Els petits blasfems

Una de les coses que ens estreny més el cor i ens puny més l'ànima és oïr un infant que blasfema.

Per uns instants, voldríem que les aus més cantadores vinguessin al nostre entorn, (a l'entorn de tots i de tothom) i comencessin a xisclar de la manera més esglaiadora; que en lloc de refilar belles tonades com d'habitud, llessessin al vent notes matusseres i desafinades que ens ferissin l'orella. Si això que diem esdevingués, estem convençuts que tots alhora fugiríem esparverats i plorariem a l'escoltar aquella mena de cançons esgarrifoses i sentiríem una fonda pena pels pobres

ocellets qui abans sabien dictar cançons agradoses i sonores.

Doncs bé; si els ocells arribessin a produir-nos aquesta dolorosa sensació, com no ha d'apenar-nos oïr un infant que tot just comença a parlar, i ja blasfema com si tal cosa? Quina alegria pot comunicar-nos un minyó qui dugui el greuge als llavis, en lloc de dur-hi els mots que li escaurien, com la bella tonada a l'ocell?

El nostre blasme no és pas per ells. Si és un ocell que canta el què li ensenyen, com volem que canti altra cosa? El nostre blasme és per aquells que menen el seu viure, per aquells que el condueixen pel braç en el camí d'aquest món, per aquells que en lloc d'adornar els seus llavis amb paraules gaies i gentils, l'embruten amb el fang i el verí de la blasfèmia.

Vertaderament, una de les coses que ens estreny més el cor i ens puny més l'ànima, és oïr un infant, (diríem un ocell) que blasma sempre que parla.

Barbarismes pictòrics i decoratius

A hores d'ara no hem arribat a pair la indigestió de barbarisme pictòric i decoratiu que hem ingerit al veure la reforma que han fet a dues cases de la Rambla del Triomf. Déu sap quan serà, el dia que arribarem a acostumar la nostra retina al color carbaça en to major amb el qual han empastifat les façanes de les cases que esmentem. Aquesta reforma (?) no és res més que un evident atemptat a la bellesa de la nostra Rambla.

El seu propietari obraria santament donant altra vegada a les seves cases l'aspecte primitiu, que valia molt més que l'aspecte d'ara, o bé que en un esforç d'afecte al Poble Nou, cridés un emblanquinador i purifiqués aquestes vergonyes públiques, i bàrbares. Així sia.

MARBELLA

COMPREU! PROPAGUEU!
SUBSCRIVIU-VOS A
POBLE NOU

URBANITZACIÓ I MILLORES

Fent gestions.—Dimarts passat es reuní la Junta de la «Unió de Propietaris i Industrials del Districte X», en la qual el president senyor Burrull donà compte de les gestions que personalment havia fet a l'Ajuntament per tal de veure el curs que seguien les diverses mocions presentades per aquesta entitat, sobre les millores que cal fer en el nostre districte. L'impressió que s'emportà l'esmentat senyor, fou que si bé aquestes mocions segueixen el seu camí, no es resoldrà res definitivament fins després d'una important visita que un alt personatge de Madrid farà a Barcelona properament, puix totes les brigades estan treballant en una de les vies més importants de la nostra urbs. Li prometeren, però, ocupar-se'n a no tardar gaire.

Noves mocions.—La «Unió de Propietaris i Industrials del Districte X» ha presentat a l'Ajuntament les següents mocions: una demanant es circumdri amb una defensa l'arbre que hi ha al carrer de Llacuna, l'indant amb el carrer de Pere IV, enfront del «Ateneu Colomb»; una altra sol·licitant el desaigüe de la sèquia de la «Llacuna» per anar directament a la recol·lectora del carrer de Luchana i una altra encara per-

què es procedeixi a l'afirmament del carrer de Castillejos des del carrer de Pujades al de Bogatell.

Certament, són ben interessants totes aquestes millores que sol·licita l'esmentada entitat, sobretot la del desaigüe de la sèquia del carrer de la Llacuna, la qual, en dies de pluja, es converteix en el xipoll més infecte de la nostra barriada.

La premsa i la mansarda del senyor Godó.—Continuen els diaris de la ciutat, evidenciant l'atropell que representa pel Poble Nou la demanda del propietari de *La Vanguardia* i adherint-se a l'unànime protesta de tots els poblenovins per tal que no sia concedida la mansarda industrial a aquest senyor.

Adès hem llegit un article contundent sobre aquest assumpte al «Dia Gràfic», signat pel conegut periodista Felip de Montesa, en el qual diu que espera que l'Ajuntament aprofitarà aquesta avinentesa per a vetllar pels interessos de la nostra barriada, ja que de costum ha oblidat un xic massa el suburbi treballador del Poble Nou i no permetrà mai per mai un parella vexació que promouria la indignació justificada de tots els poblenovins.

COMPRESSORS D'AIRE

BOMBES DE BUIT Sistema "Planché" patentat
Grans rendiments - Grans pressions - Preus interessants

FILL d'E. BRUGUERA

CARRER RIERETA, 28

TELÈFON A 3772

No sempre la culpa és nostra

(Acabament)

Bé. De les cases d'aquell temps, no en queda més que una que està a la sortida del carrer a la via Laietana.

Es una casa composta de baixos, primer pis i golfes.

Grisa, com grisa és la imatge del temps, s'alça, soperba, encara; no sembla, sinó, tingui una fam insaciable d'atravesar segles.

Ara, en l'actualitat, està sempre tancada.

No obstant, ella em fa companyia molts dies, car ben sovint vaig a arredossar-me a ses parets nues, en cerca d'un bàlsam per la meua hipocondria.

Ara, que coneixeu aquesta decoració, sapigueu que, dins aquelles parets romàniques, vivia Maria-Clàudia.

Jo m'havia fet assidu visitant d'aquella casa.

M'agradava aquell ambient, mig d'història i, àdhuc, molts dies m'hi quedava a sopar.

Maria-Clàudia, vivia sola amb una vella minyona que a mi em feia l'efecte que era «una nena vella», tan bona i juvenilmente amable era.

Tota la casa era senzillesa i elegància, contemplació i primorositat femenines. Cada cosa, cada test, cada cortinatge, cada... en fi: tot denotava la presència d'unes mans de dona que, amb una coqueteria plena de modèstia, ho deixava tot fet un encís.

Teniu de saber que, en un pany de paret, hi havia un piano antiquíssim, però amb unes veus, uns acords, que, de tan solemnes, tan profunditzadors, et deixaven enervat...

Això és tot.

Ara, prosseguim la nostra contalla.

V

Era un vespre, encisador, sí, però sens res de particular, que el diferenciés dels altres.

Ursula, la vella minyona, s'havia retirat.

Nosaltres, Maria-Clàudia i jo, havíem sopat, i, ara, de cara als estels, parlàvem

d'amor, de la follia d'ésser feliços i de poder viure forces anys en una llar tranquil·la, plàcida, monòtona, si voleu... però veure damunt els nostres genolls un infant, rient i jugant...

Maria-Clàudia, escoltava la meua veu càlida amb una mà al cor, com si volgués copsar un petit pressagi augurador de la felicitat que li prometia...

Al cap d'una estona, s'alçà, i es dirigí al piano i començà la «Suite du Présin», de Grieg. Això féu operar un moviment estrany a tot el meu ésser, cos, l'ànima, tot... En un moment, la visió de l'infant que havia de venir, fou enderrocada. La imatge de la felicitat es féu fonedissa per la paret, en mig d'un tou de boires escumoses...

Les notes es perseguien les unes a les altres. Aquells sons que semblen dos esperits que es persegueixin, feren néixer de la boira que havia deixat la imatge de la felicitat al desvanèixer's, una mena d'espectre... però d'espectre gentilíssim... tot un cos cobert per una túnica i uns peus descalços. Un rostre pàl·lid i demacrat i uns ulls que ploraven...

Allavors, del fons de la meua ànima en sortí un record, una recordança que s'havia ofegat al sí de l'oblit...

Aquella lady Madelina que vaig trobar en el Claustre... després, les belles al·lucinacions d'ella fugir, i el meu cor empaïtar-la...

En un instant se'm presentà tota la vida del meu primer amor, aquell amor platònic, aquell que jo vaig conèixer quan tot just la joventut floria en mi.

Vaig comprendre com l'amor de Maria-Clàudia no era més que un engany per al meu cor... perquè d'amor veritable no n'hi ha més d'un: el primer...

...Els ulls em botiren d'una fàisó que el meu rostre devia semblar el d'un posseït pel dimoni.

Horror!! La música anava penetrant-me dins de les carns, dins el cor, dins tota la meua vida i vaig veure més clara i patèti-

cament encara, si cap, la imatge formosíssima d'aquell primer amor meu que mai no s'arribaria a realitzar...

No vaig poder aguantar més.

Sofria horrorosament.

Sens fer remor, amb les mans horripilantment crispades, vaig acostar-me a Maria-Clàudia que no s'adonà per res de mi. Inconscientment, em mostrava son coll molçut, aquell mateix coll que jo havia besat, aquell mateix que havia estat la meva seducció i era la meva perdició.

Faltava un no-res per a finalitzar la composició que al piano executava...

Déu meu! Cada vegada era més claríssima la revelació del meu primer sentiment pretèrit...

La «Suite du Présin» finia.

Així que l'última nota es pronuncià, vaig abraonar-me damunt Maria-Clàudia i mes mans convulses estenallaren rabiosament aquell coll i aquella nuca que havien estat la meva glòria.

Sentia entre mos dits, ses glàndules i sos nervis com es debatien inútilment... La música havia cessat...

Vaig amorrar aquella testa mefistofèlicament temptadora, damunt el teclat del piano, que udulà sinistrament i ferotge... i així vaig matar-la...

De sa boca en sortí un rejolí de sang, una sang calenta, negra, llepissosa, fumosa!

I, allavors, el llarg teclat, la massa obscura del piano, tot en conjunt, em semblà una horrible bèstia que la devorés a ella... a Maria-Clàudia!... i vaig sentir-li pietat.

La vaig tornar a estimar.

La prenguí em mos braços i, damunt d'aquells llavis, fastigosament tacats de sang, vaig estampar-hi un bes!!!

Però ja era tard! La vida havia volat d'aquell cos seductor...

Però la culpa no era pas meva!!!

Era del passat, dels records, de la música... o de Maria-Clàudia...!!!

LLUÍS JORDÀ

*Aquest número de POBLE NOU
ha estat passat, prèviament, per la
censura.*

La nina dels ulls lluent

La nina dels ulls lluent
té un mirar que m'enamora;
cada ull seu és una móra
abrillantada pel rou.

La nina dels ulls lluent
és adolescent encara,
però el seu cos ja declara
la dona que al fons es mou.

La nina dels ulls lluent
té la galta rosa-encesa
i amb escaient gentilesa
marca el ritme del seu cos.

La nina dels ulls lluent
té una veu dringant i fina
talment l'aigua cristallina
quan s'esmuny per entre flors.

La nina dels ulls lluent
quan riu diria's que canta
i un hom oint-la s'encanta
com si oís un violí.

La nina dels ulls lluent
és la més gaia poncella
que ufanosa s'esbadella
dins el verger femení.

J. DUATIS-ITARTE

Cafè de L'Aliança

CARRER WAD-RAS, BAIXOS

SANDWICHES - PASTES

RESSOPONS

LICORS - XACOLATES

V E U S I C R I T S

D'ací estant podran llançar-se idees i assenyalar-se errors d'ordre espiritual, urbà, artístic, societatari, etc., sense que en cap cas s'entengui que la Redacció d'aquest Periòdic aprova o que s'identifica amb les idees exposades, de les quals són només responsables els seus signants.

Nota de la Redacció

En veure el tomb que la «Carta Oberta» publicada en el número passat, en aquesta mateixa secció, ha donat a la discussió de l'assumpte de la Caixa d'Estalvis de la «Societat L'Aliança» i donant aquest tomb un caire completament oposat al desenrotllament serè i equànim de l'apassionant discussió, la Redacció no pot permetre que les seves pàgines es converteixin en un safareig de raval on l'atac irrespectuós i el penjament s'imposin a les raons bones o falses, però tothora exposades en correcció, com cal que sigui. Per tant, de continuar amb aquest to ofensiu i insultant, aquest periòdic no publicarà cap altre escrit relacionat amb aquest afer lamentable i donarà per terminat l'incident en les seves pàgines.

Carta oberta al Sr. Director de «Poble Nou» (1)

HONORABLE SENYOR:

Assidu lector com sóc del periòdic de la vostra direcció i admirador de l'obra espiritual que pel seu mitjà realitzeu a la barriada del Poble Nou, permeteu-me que us faci cordialment, amicalment, una petita advertència.

Perquè no se'm titlli de sectari i reac-

(1) La Direcció, en contestar la carta del nostre comunicant, li cal fer constar que ja havia previst les raons que el senyor Dr. J. B. Freixas exposa, i que si va permetre publicar la carta del senyor Roderic Heras fou perquè mai no es pogués acusar en aquest periòdic de parcial i de servir exclusivament a determinada banda o persones. A més, remetem al senyor Dr. J. B. Freixas a la nota que la Redacció publica avui en aquesta mateixa Secció, on trobarà una plena contesta a la seva carta i veurà com el tacte no ha mancat a la Direcció de l'únic periòdic poble-noví. —N. de la R.

cionari, d'home «aferrat a la seva», i si, tal com sóc, d'home liberal i tolerant, abans em cal dir-vos que fins ara, llevat el darrer número de POBLE NOU, he trobat bé, adequades, les campanyes que porteu fetes i les discussions a les quals heu prestat generosa acollida en les vostres pàgines. He trobat encertada la gaia campanya feta contra el «sortidor» de la Rambla; he trobat perfectament admissible el donar cabuda als diferents articles signats per un tal Francesc Flos—al qui no conec—; he trobat escaients i tot els comentaris jocunds en què, per part de la Redacció, s'ha amenitzat aquest afer de la Caixa d'Estalvis de la Societat l'Aliança, puix que és de lògica que un periòdic no pot ni deu desentendre's de comentar l'actualitat de la seva localitat respectiva i, a més, la ironia és cosa plaent i digna dels esperits subtils.

He trobat bé, doncs, com us dic, tot el què heu publicat i escrit fins el penúltim número sortit del vostre periòdic, per la qual cosa us felicito ben sincerament. Però, amb aquesta mateixa franquesa i espontaneïtat que us dono la meua felicitació, permeteu-me que així mateix ho faci per a censurar-vos un xic durament per la vostra excessiva tolerància en publicar els escrits que us són remesos.

Abans de seguir endavant, dec dir-vos que el qui sotscriu no és ni ha estat mai soci de l'Aliança ni de cap societat del Poble Nou, pel motiu de viure allunyat del nucli del seu centre i habitar més aviat cap a la banda alta de Sant Martí, on

m'arriba el vostre periòdic per mitjà d'un nebot meu qui, podríem dir, viu al bell mig del Poble Nou. Per tant no sóc dubtós.

A més a més, no vull saber de qui és la raó, si de la Junta de la societat l'Aliança o bé del senyor Francesc Flos, en aquest assumpte de la Caixa d'Estalvis del qual tant s'ha escrit i jo he llegit. Només m'interessa fer constar el meu desgat en haver vist publicada en el periòdic de la vostra direcció, una carta impròpia i gens edificant. Aquest desgat meu, per tant, no és per l'autor de la carta de referència, sinó per la Direcció del vostre periòdic.

Com abans he indicat, he trobat bé els articles sobre aquest afer als quals heu donat generosa acollida. Els he trobat bé perquè, malgrat endevinar-los fills d'un assumpte delicat i rellescós, he vist que el senyor Francesc Flos, dintre de la seva fermesa i energia, ha estat tothora correcte en l'atac i serà en el plantejament. No així l'altre senyor qui signa Roderic Heras, el qual ha contestat, segons veig en el darrer número d'aquest periòdic, d'una manera gens elegant i d'un lèxic mai recomanable al respecte que tothora devem servir al contra-opinant, manera aquesta delatora d'impotència moral i senyal d'una cultura superficialíssima. Aquest comportar-se, aquesta ètica indesitjable d'aficionat a les curses de braus, si més no, ultra deixar força malparat el nom i el prestigi del propi autor o signant, desdiu del periòdic que li presta acollida i, per tant, del vostre periòdic.

Tot això és, doncs, el què volia dir-vos; assenyalar-vos l'error en què vàreu incorrer en admetre i publicar la «Carta Oberta» del vostre darrer número sortit. La Direcció d'un periòdic, d'una revista, d'un diari o setmanari qualsevol, ha de tenir tacte i saber distingir ço que, en raó o sense raó, és o no publicable en les seves pàgines.

Perdoneu-me, senyor Director, aquesta franquesa i sinceritat que m'he pres en, no pas reptar-vos, sinó en assenyalar-vos la manca de tacte que jo crec, no obstant, excusable en una excessiva tolerància per part vostra, puix que la invocació de l'article 14 de la Llei d'Impremta no pot exigir-vos la publicació d'un document provocador i infamant.

Rebeu, senyor Director, la fermesa de la meva consideració més distingida,

DR. J. B. FREIXAS

Ciutat, 10 d'Abril de 1926.

I N S T A N T S

La meva resposta al senyor P. M. Mas

Els meus *instants* per bons o dolents que siguin, mai estaran a l'abast de la vostra solvència crítica. D'això deieu-me'n estar-ne pretenció!

Seguint l'ordre mateix, us contestaré breument la vostra rèplica.

La meva preparació en aquest ram del vestir és suficient per no «desbarrar» i encara per fer uns quants *Instants* més, tot acceptant per endavant que vós insistissiu a tornar a dir el mateix que jo, fent-vos passar per home entès.

Els magazines els miro a cua d'ull, però si hagués de necessitar documentar-me d'aquest ram, tinc a la mà poguer fullejar unes quantes revistes. A més, jo no volia pas parlar de la moda que ha de venir, com vos feu.

Ara a continuació ve l'atzagaiada més grossa, dieu:

«Els americans són els veritables portadors de les modes, *vestint com nosaltres* (pobres americans!), poguent-se anotar un èxit els estudiants d'*Oxford* per ésser ells

els que han donat al món elegant el pantaló ample i han arreconat el pantaló Charlot». La vostra erudició us ha fallit de ple a ple. Qui us ha dit que Oxford és a Amèrica? Jo hauria jurat que és una ciutat universitària anglesa. Així, després de les vostres explícites aclaracions, quedem més a les fosques que abans.

Som-hi; ara ve allò de la ignorància. L'abric Tutankhamen, si llegiu bé, veureu que diu perfectament tal com és, *tirat o recte*, i d'ésser curt o llarg sabeu perfectament que quant va un a prendre mida se li pregunta: li agrada llarg o curtet? Quan vulgueu us faré notar en plena Rambla de Barcelona, com hi ha qui porta l'abric per sobre del genoll i d'altres, en canvi; per sota.

Després, jo vaig fer aquell retallet per dir sense cap transcendència que els pantalons són així i així... però no en caràcter expert o tècnic com es veu que sou vós i en *sabeu molt*, sinó com un més d'aquesta immensa badoqueria de Barcelona que s'encanta en tot i de tot en fa un comentari; així jo, com el mortal més gai i desconsiderat, vaig arriscar-me a parlar de modes sense atinar que pogués rebre l'agradable i profitosa resposta vostra.

M. C. ESTEVE
(Xespir)

Al cor estimat

Un cor tendre hi ha que estimo
que ara es troba lluny de mi;
el sentiment que m'inspira
jo no el sabria pas dir.
Molt joveneta era encara
quan amb goig el coneixí,
el vaig veure tan afable
que semblava un serafi.
Al moment volguí estimar-lo
i el meu cor tant hi cedi
que ha crescut sens dar-me compte
una estimació sens fi.

v. MARQUÈS-JORBA

CARTELL POBLENÓVÍ D'ACTES I FESTES

Ateneu Democràtic Regionalista

Diumenge, dia 18.—Tarda, audició de sardanes per la cobla «Barcelona».

Diumenge, dia 25.—Tarda, ball per la Penya «Sternhut».

Cooperativa «L'Artesana»

Diumenge, dia 18.—Nit, funció teatral, posant-se en escena «Dos llençols i un vestit negre» i «Feliços Coloms».

Diumenge, dia 25.—Nit, grandios ball per un reputat quintet.

Agrupació Excursionista Júpiter

Diumenge, dia 18.—Concert matinal popular per l'«Orfeó Gracienc» al gran Cine Ideal.

Diumenge, dia 18.—Tarda, concert de lieder per la senyoreta Francesca Gibert, acompanyada al piano per N'Amadeu Bernet.

Diumenge, dia 20.—Nit, conferència folklòrica musical per Mossèn Francesc Baldalló sobre el tema «Les Nostres Cançons de Mar».

Diumenge, dia 25.—Clausura de festes de l'aniversari amb un àpat de germanor al Santuari de la Cisa.

Centre Moral

Diumenge, dia 18.—Matí, excursió a Santa Creu d'Olorde.

Diumenge, dia 25.—Festa del Patrocini: Matí a les 8, missa de comunió general. A les 10, ofici solemne. Tarda, representació de la comèdia «Senars i parells» i estrena del poema romàntic en vers «La Cançó dels dos amors» del consoci Manuel Maganya. Nit, audició de Sardanes per la cobla «Emporium».

Cooperativa «Pau i Justícia»

Diumenge, dia 18.—Nit, ball quintet «Mora».

Diumenge, dia 25.—Nit, ball per la orquestrina «Gelambi».

Societat L'«Aliança»

Dissabte, dia 17.—Nit, cinema.

Diumenge, dia 18.—Tarda i nit, cinema.

Dissabte, dia 24.—Nit, cinema.

Diumenge, dia 25.—Tarda i nit, cinema.

Centre Republicà

Democràtic Federalista

Divendres, dia 23 i tots els dissabtes a la nit.—Conferències a càrrec d'importants oradors.

ESPORT I TEATRE

La duresa en el fútbol

EL fútbol, com totes les coses que esdevenen una ocupació més o menys retribuïda, tendeix vers un atrofiament moral. En aquesta passa que hi ha de jugadors negligents que surten al camp amb la disposició precisa d'anar fent, hom no hi veu pas aquella vigoria sana, entusiasta i eficaç que fa tombar els resultats dels partits.

No confongueu aquesta vigoria amb la duresa acostumada gairebé en la majoria d'encontres.

Els jugadors han d'esmerçar la seva tècnica en esquivar el cos a cos i deixar remarcada la jogada il·lícita. Aquesta és la vera tècnica que fa reixir un equip, això es: guanyar amb tots els ets i uts.

Tots nosaltres tenim la nostra part de culpa en aquests procediments cruels que avui estan tant en boga. Hi ha algunes objeccions típiques en tots els públics que donen una impressió deplorable d'incivilitat com aquella de «joc ras i patada al cap». Per aquest camí, a cada partit haurérem de fer al final de la ressenya el dictàmen facultatiu dels lesionats com s'acostuma a fer en la cursa de braus.

No es això! La nostra presència al camp no ha d'ésser un esperó per fer guanyar el nostre Club emprant una característica de duresa, sinó una superioritat tècnica sense necessitat d'eliminar el contrincant.

Partits a celebrar

Diumenge, dia 18.—Partit d'entrenament amb el «Martinenc», en el seu camp.

Diumenge, dia 25.—Partit contra el «Gràcia S. C.», en el seu terreny de joc.

Dimecres, dia 28.—Partit de desempat contra l'«Atlètic de Sabadell» disputant-se el segon lloc del campionat de Catalunya en el camp de joc de l'«Espanyol».

JOB

Centre Moral

PEL benefici de l'Emili Forradelles, es posà en escena l'obra mestre d'en Pitarra «El Ferrer de Tall», que merescué un acurat treball per part dels actors aficionats. Tots els qui han vist en Forradelles servaran un grat record, de la manera excel·lent que va jugar el paper de l'Esquerrà. El noi Dachs, va executar el Manxaire amb un encert remarcable. En Curt, en el mestre Jordi va reixir de les serioses dificultats del protagonista. En Casanoves en el paper de Baró, ho feu bé com sempre. En Morlà en l'Arnal un xic desentrenat. La presentació en conjunt esplèndida.

Després es representà un entremès líric en el qual sobressortiren els senyors Casanoves, Martí, Hortet, Padreny, Canals i Maganya. El beneficiat senyor Forradelles recità unes composicions que foren molt aplaudides després de la funció.

En conjunt una bona tarda pels aficionats i pel públic.

La cançó dels dos amors

EL dia 25, a la tarda, tindrà lloc l'estrena del drama en tres actes i en vers del nostre amic i col·laborador Manuel Maganya, titulat «La cançó dels dos amors».

Com ja diguérem en uns dels números passats, les referències que tenim de la primera obra d'aquest jove autor poble-noví, són ben falagueres. El conegut escenògraf Camil Alonso ha pintat tres decorats per aquesta obra que acrediten el seu talent artístic.

Els aficionats del «Centre Moral» assajen amb fervent simpatia aquesta obra i es proposen presentar-la acuradament i amb tota propietat.

En el número pròxim, parlarem extensament d'aquesta obra que no dubtem assolirà un èxit complet.

TAGORE

CARNET DE NOVES

El dia 2 de Maig, sortirà el número 32 d'aquest periòdic, en el qual inserirem dibuixos i articles al·lusius a la Festa del Treball.

Heus ací el programa que l'«Orfeó Gracienc» executarà avui aquest matí al local del cine Ideal (carrer Wad-Ràs, 198), sota la batuta del mestre Joan Balcells, el qual serà a profit de la Biblioteca Popular Catalana de l'«A. E. Júpiter» i organitzat per aquest mateixa entitat:

Primera part.—Cant al Poeta, Morera; El mestre, (popular) Pecanins, La mort de la núvia, (popular) Lambert; Els tres tambors, (popular) Lambert; La Mare de Déu (Glossa de la cançó), Nicolau; Remordiment, Morera; De bon matí, Clavé; El rústec villancet, Blanch (M.), Empordà i Rosselló. Morera,

Segona part, (secció de senyoretas).—Nupcial, Lamotte de Grignon; Chor de Filadores, de «L'holandès errant», Wagner. *(Tres seccions).*—Cirer florir, Català; Follia, Garcia Robles; La mort de l'escolà, Nicolau; La Pàtria nova, Grieg.

Els preus que regiran per aquesta festa són populars, puix l'entrada de preferència val una pesseta i la de general dos rals.

Esperem un èxit ben falaguer per la Biblioteca i per l'«Orfeó Gracienc».

TINTORERIA D'A. SASTRE

Dols en dotze hores-Especialitat en els encàrrecs
Passeig del Triomf, 58

En motiu de la reunió extraordinària que tingué lloc el dimecres passat a la societat «L'Aliança», es repartiren dies abans als socis, facicles i cartes i fulles, al marge de les qüestions que ha promogut l'afer de la Caixa d'Estalvis d'aquesta entitat.

No cal dir quines foren les que captivaren la simpatia dels socis: tots ho sabem bé prou.

Petites comptabilitats :-: Còpies a màquina
Marian Aguiló, 65, 4.ª, 2.^a

Víctima d'una llarga i penosa malaltia ha traspassat l'il·lustre bisbe d'aquesta diòcesi, el doctor Guillaumet, el qual amb la seva apostòlica actuació s'havia captivat la simpatia general de tots els barcelonins.

Reposi en pau el reverend prelat català.

El dia 15 del corrent el senyor Climent Bonsons i la seva esposa, es traslladaren a Caldes acompanyats d'un número molt crescut d'invitats per a celebrar-hi la commemoració de les seves nocces d'or.

Rebin ambdós la nostra més efusiva i cordial felicitació

TRASPORTS - ACARREIGS

Servei ràpid de repartiment :-: Miquel Clivillè
Carrer Lope de Vega (enfrent al camp del Club
Deportiu Júpiter) Telèfon S. M. 446

Victima d'una infecció gripal, va morir a la ciutat de Badalona el conegut i celebrat actor Josep Terrades, el qual era molt estimat del públic poblenoví per haver actuat en els nostres escenaris, especialment en el del «Centre Republicà Democràtic Federalista» i de la Societat «L'Aliança».—R. E. P.

El nostre fervent amic i col·laborador senyor Pau Peraire, ha traslladat el seu domicili particular a Girona.

Li desitgem una bona estada a la ciutat de la Devesa, segur que s'emportarà un bon record dels molts amics que deixa al Poble Nou.

RAMON VALLS :-: Escuder, 17, 2.º Barcelona
Tinta Adler (alemanya) :-: Representant exclusiu

En el combat de boxa pel campionat de Catalunya del pes welter, el púgil poblenoví Victorià Sales fallí sota la tècnica del campió Pere Sàez, malgrat el bon combat que aquell efectuà en aquest encontre.

DOLORS LLOBET GODÓ :-: MERCERIA
Gèneros d'última novetat :-: Wad-Ras, 236

La societat esperantista «Nova Sento» té organitzada una conferència pel dia 24 del corrent a càrrec del senyor Josep Castro, director de l'escola naturo-trofologia de Barcelona, el qual desenrotllarà el tema «L'origen de les enfermedades analitzades a la llum del naturisme».

També pel dia 2 de Maig hi ha projectada una excursió al Montserrat.

Gran Empresa de Pompes Fúnebres

LA SOLEDAD

Torrents i C.^a, S.^{fat} L.^{da}

SERVEI PERMANENT

Central: Aribau, 18 - Telèfon A. 4930

Tallers i Garatge: Consell de Cent, 450-Telèfon S. P. 2117

SUCURSALS:

Passeig Triomf, 17	-	Telèfon S. M. 823
Pere IV, 282	-	› S. M. 637
Hospital, 97	-	› A. 5256
Casanova, 72	-	› A. 4930
Urgell, 78	-	› A. 4930
Burriana, 6, S. A.	-	› S. M. 8235

Traslats de restos a províncies i a l'estranger
Embalsaments :-: :-: Arques de gran luxe

Escola del Poble Nou

WAD-RAS, 206 / BARCELONA

CURS DE 1925 A 1926

Classe Especial de Dibuix Linial i Geometria

Per a obrers del ram de construcció

(Fusters, manyans, paletes, electricistes, etc.)

Dilluns, Dimarts i Dijous de 8 a dos quarts de deu vespre

Professor: Tadeu Guinovart

*** ***

Classe de Cultura General

(ELEMENTAL PER A OBRERS)

Diària de set a dos quarts de nou

Professor: Josep Barbat

**Es facilitaran tota mena de detalls al local de l'Escola
els dies i hores de classe**